

lig stærke Øl, de opdager nu, at de hele deres lange Liv igennem egentlig har været nogle uhyggelig slemme Luksusforbrugere. For dette, at drikke sig et Glas Lagerøl med en Ekstraktprocent, der ligger en lille Smule over Ekstraktprocenten i en Pilsner, er det, der bevirker den vidunderlige Forskel med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt man hengiver sig til Luksusforbrug eller ikke. Det er der nu ikke noget at gøre ved, det skal i Dag statueres ved en Afstemning, at almindelige Ølsorter ikke længere skal kunne kaldes almindelige, men skal hæves op i den højere Klasse, som hedder Luksusøl. At man saa ogsaa har fundet det fornødent at graduere indenfor Luksusøllet, saaledes at man har en Luksusklasse A. og en Luksusklasse B., er noget, som naturligvis mere skyldes Trangen til at differentiere ogsaa op over den skarpt trukne Grænse; jeg tror ikke, Bestemmelsen herom giver nogen synderlig større Indtægt, hvad der maaske har været Finansministerens Haab; det vil neppe gøre nogen stor økonomisk Forandring.

Hvad vil der nu ske, naar vi faar disse forøgede Ølskatte? Det er klart, at det er Forbrugerne, der skal betale dem, men der er Sandsynlighed for, at de kommer til at betale betydeligt mere, end den højtærede Finansminister faar Lov til at indkassere. Det er beregnet i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Skatten paa det uskyldige Øl, det, der ikke er Luksusøl, forøges med, jeg tror 1¼ Ø. pr. Flaske. Nu vil det rimeligvis gaa saadan, at de, der skal købe denne Flaske Øl, ikke kommer til at betale 1 eller 1¼ Ø., men maaske 2 eller 3 Ø. Det er jo en Erfaring, som den højtærede Finansminister sikkert har gjort, at de handlende og Producenterne har en ejendommelig Tilbøjelighed til at forøge Udsalgsprisen betydeligt mere, end Skattepaalæget hjemler. Hvis der bliver Tale om at drikke sig en saadan Halvflaske Øl paa en Restaurant, bliver det endnu værre; saa vil man ikke blot paalægge 2 Ø. eller lignende; saa vil den mindste Forhøjelse rimeligvis blive 5 Ø. Saa det kan blive en ganske klækkelig Beskatning af de Mennesker, der tillader sig den urimelige Luksus at drikke sig et Glas Øl. Jeg ser ikke, at der ved Lov-

forslagets Udarbejdelse har været blot tænkt paa, hvorledes man ved Afstempling eller ved andre Foranstaltninger skulde forhindre, at de handlende netop paa den Maade kan opkræve en langt højere Ekstrabetaling end den, der i Virkeligheden indgaar i Statskassen. Dertil kommer den ejendommelige Vane, som findes hos de Folk, der sælger Øl paa Restauranter og Beværtninger, at Øl, der beskattes lavere, f. Eks. det Øl, der staar i Skatteklasse II, ofte betales med samme Pris som det Øl, der beskattes lidt højere. Deri har vi netop et Bevis for den Tendens, jeg talte om før, at det ikke er Skattens absolutte Størrelse, der bestemmer Prisen. Dette vil formentlig medføre, at der nu sker en almindelig Forhøjelse af Ølprisen. Jeg skulde tage meget fejl, om det ikke ogsaa vilde medføre, at der kom en Forhøjelse paa Ølsorterne af Skatteklasse II. Saa har den højtærede Finansminister med sin Skattepolitik bevirket, at den Befolkning, som ikke af økonomiske Grunde helt maa opgive den Luksus, det er at drikke Øl — naturligvis maa det ret beset være Luksus overhovedet at drikke Øl —, kommer til at betale en relativt meget større Forøgelse af disse Vares Pris. Det er saaledes muligt, at der er visse Befolkningkredse, som paa den Maade kommer til at beskatte Forbruget ud over, hvad den højtærede Finansminister nu kan faa Rigsdagen til at gennemtvinge af Beskatning. Saadan er nemlig den indirekte Beskatnings Natur — det vil jeg gerne have Lov til at sige her —, at den i Regelen kommer til at bæres af Forbrugerne med en langt større Tyngde, end den i Virkeligheden er i Stand til at give Statskassen. Det skulde den højtærede Finansminister og de ærede Medlemmer af Partiet Venstre tænke paa, naar de her vandrer over paa den indirekte Beskatnings Vej. Det er en Beskatningsart; der er tilbøjelig til i visse praktiske Tilfælde at hvile med ofte dobbelt saa stor eller endnu større Tyngde paa Befolkningen, end den i Virkeligheden er værd, naar man betragter dens økonomiske Værdi for Statskassen.

Den højtærede Finansminister har fremsat den Tanke, at det var ganske særlig Oppositionens Pligt at finde Skatter til den til enhver Tid siddende Regering.